

⊕ SZÖVEG ÉS KÉP: MOHAI BALÁZS

ÉGI HEVEDEREN HIGHLINE-MAGASSÁGI VILÁGREKORD: 5322 m!

2015. JÚLIUS 12. ZANSZKÁR, INDIA
KEREKES BENCE / OUTDOOR INHALES

A slackline egy rugalmas heveder, amit két fa vagy egyéb megfelelő fix pontok közé feszítünk ki, és azon egyensúlyozunk. E sport magaslati verziója a highline, amikor pl. két sziklacsúcs között, nagy magasságban fut a heveder. Magyarországon erre nyilván korlátozottak a lehetőségek, így gyakran lakótelepi házak vagy elhagyott katonai létesítmények magasépítményei között manőverezünk, vagy épp az olaszországi Dolomitokat célozzuk meg. Ám most a cél a világrekord-magasságban végrehajtott átkelés – és ehhez jócskán ki kell lépünk kontinensünkről!

Az eredeti szándék szerint a Csoma Szobája Alapítvány önkénteseihez indultunk a Nyugati-Himalájába, de a tervezés közben rádöbbsentünk, hogy a környéken – a nagyon magas hóhatár okán – számos száraz, viszonylag könnyen elérhető 5000-es hegy magasodik. Világossá vált, hogy ha szerencsénk van, és sikerül jól felkészülni, esélyünk lehet megdönteni az aktuális 5222 méteres highline-világrekordot, amit 2013-ban a német Lukas Irmler állított fel Peruban.

Súlyos, kétséges

Mivel az Indiába tartó, tapasztalt túrázókból álló csapatunkban csupán egyikünk rendelkezik magashegyi tapasztalattal, lázas felkészülésbe kezdünk: tájékozódás, eszközbeszerzés és utolsó utáni pillanatban megkezdett fizikai rákészülés.

A legnagyobb kihívás ebben a szakaszban a felszerelés méretének és súlyának minimalizálása. Nyilvánvaló, hogy a célnak megfelelő, ám

SZURDOKFALBAN

Kocsisor halad egy veszélyes útszakaszon Srinagarból Kargil felé. Aznap két kőomlás is megállította a forgalmat, így több mint 10 óra alatt tesszük meg a 200 km-es utat

A legnagyobb kihívás ebben a szakaszban a felszerelés méretének és súlyának minimalizálása.

ERŐFORRÁS

Bérelt dzsippel állunk egy benzinkútnál Padum mellett. Főzőinkhez 3 liter benzint vásárolunk

szokványos highline-felszerelést nem tudunk felvinni, mert az önmagában 30-40 kg lenne. Lázás munkával ötletelünk, és amit csak lehet, lecserélünk könnyebb, speciálisan erre az útra készített megoldásokra, így végül több mint 50%-kal sikerül csökkenteni a felszerelésúlyt. Ám végül még így is több mint 30 kg-os lett mindnyájunk hátizsákja, hiszen magunkkal kell vinni az egész tábor és az ételeket, mert a kiszemelt terepen nem lesz helyi segítség.

Indulás előtt, még itthon teszteljük a rendszert – és minden biztonságos, működik. Ugyanakkor egy ilyen kompromisszumos, alig kipróbált alkalmatlanság sok bizonytalanságot is hordoz: vajon milyen sziklákat találunk, biztonságos lesz-e

***Ennyi felszereléssel lehetséges-e
5000 méter felett helyszínt keresni
és akár napokon át tartó,
biztonságos szerelést folytatni?***

a kötélhasználat? Mekkora távot kell majd áthidalnunk, és elég lesz-e a heveder és a kötél? Mennyire lesz megközelíthető a helyszín, kell-e majd mászni, ereszkedni? Ennyi felszereléssel lehetséges-e 5000 méter felett helyszínt keresni és akár napokon át tartó, biztonságos szerelést folytatni?

Száraz-Himalája – bővizűen

Hatnapnyi utazás után érkezünk az északnyugat-indiai Zanszkár-vidékre: a Száraz-Himalája szívébe. Egyelőre terepjárózunk, de már 3500-4000 m fölött járunk. A Himalája kőtörmelékes, színes, gleccserszegény itteni vonulatai azonban eddig ezen a nyáron meglepően sok esőt kaptak, s a környékbeliektől aggasztó híreket kapunk. Zanglából indulunk a helyszínvadász-felderítőutakra, de már 3800 méteren elakadunk: egy megáradt folyó állja utunkat, és semmi esély a völgyi továbbhaladásra. Ezzel máris két, előre kiválasztott highline-ra alkalmas helyszínötlet válik elérhetelenné. Másnap egy újabb túrán ugyan magasabbra jutunk, de nem különösebben biztató a folytatás. Nagy tapasztalatú helyiekkel egyeztetve végül egy merész, kalandos útvonal mellett döntünk: a Tsarap folyó szűk, egyösvényes völgyében indulva, a híres phuktali kolostor érintésével egy 5480 méter magas hágó felé vesszük az irányt. Bár a hírek szerint a szokatlanul erős esőzések miatt megcsúszott ösvények és leszakadt hidak hátráltathatnak, de mivel más esélyünk nem nagyon marad, nekiindulunk.

A Tsarap folyó szűk, egyösvényes völgyében indulva, a híres phuktali kolostor érintésével egy 5480 méter magas hágó felé vesszük az irányt.

INGATAG ÁTKELÉS
Függőhíd Phuktal mellett. Az áradások következtében sok izgalmas átkelőmegoldás teszi emlékeztessé a menetet

*Mivel a folyó szurdokszerű völgyében
nincs alternatív ösvény, és újra-
tervezni mindent késő, nekivágunk
a bizonytalan, töredező szikláknak.*

JÓL BEVÁLT MÓDSZER
Ideiglenes kötélhíd
Icharnál

TÖRMELEKSZOKNYÁN
Bérelt lovakkal
haladunk Table
irányába, az
5480 m-es hágó felé

hosszan megcsúszott egy hegyoldal, magával sodorva az utat. Mivel a folyó szurdokszerű völgyében nincs alternatív ösvény, és újratervezni mindent késő, nekivágunk a bizonytalan, töredező szikláknak. Alattunk a szakadékban a megáradt Tsarap folyó hömpölyög, ezért a veszélyesebb részeknél kötélbiztosítást építünk ki, hogy a hatalmas zsákokkal is biztonságban átérjünk. Három óra alatt tesszük meg e rövidke szakaszt, aztán erőtlenül folytatjuk az utat, de mindössze az 5 km-re fekvő Ichar falucskáig jutunk. Az ár elvitte a hidat. Végül másnap megtaláljuk a helyiek által ideiglenesen felállított kötelestátkelőt: acélsodronyokon húznak át egy kis faládát, ami mindössze egy ponton rögzül vastagabb dróttal... Igazi lélekvesztő, magunkban úgy 60% esélyt adunk, hogy az egész csapatunk és utánunk a felszerelés is átér majd a túloldalra. Meglepetésre mindenki sikeresen átjut.

Erőltetett menet

Hiába a korábbi túratapasztalat, a súlyos zsákokkal a tűző napon, kánikulában 3500 méter fölött hamar rádöbbenünk, milyen nehéz menet vár ránk. Három óra gyaloglás után már jön is az első igazi akadály: vagy 200 méter

Újabb két, hosszú napnyi gyaloglás után végre elérkezünk a függőleges sziklafalon szinte függő, a magasan nyíló forrásszáj körül kiépült phuktali kolostorhoz. Teljesen legyengülve, érzéketlenül kanalazunk egy vödörben érkezett levest, aminek íze, állaga szokatlan, összetevőit nem sikerül megfejtenuünk, de legalább forró és sok.

Nehéz hegyi ösvényre térünk, óriási szintkülönbségekkel menetelünk, így a következő nap végére elhatározzuk, hogy előzetes terveinkkel ellentétben egy napra teherhordó lovakat fogunk bérelni, hogy legalább egy napig tudjunk pihenni az igazi hegy-mászás előtt. Mindez azonban némiképp megosztja a társaságot: valóban nagy segítség a teherhordás, jólesik fellélegezni egy napra, ugyanakkor a lovakkal nagyon lassú a haladás, így újabb fél napot egészen biztosan veszünk. Ám utólag már belátható, hogy szükség volt rá: később minden erőtartalékunkat felhasználtuk.

Bár e 4000 méter körüli szintben érezzük az oxigénhiányt, a legnagyobb problémát a túlméretezett hátizsákok jelentik, de nincs nálunk semmi felesleg, egyetlen grammot sem tudunk lefarni belőle. Sőt, az ételeink fogytán vannak, és amúgy

Bár e 4000 méter körüli szintben érezzük az oxigénhiányt, a legnagyobb problémát a túlméretezett hátizsákok jelentik, de nincs nálunk semmi felesleg, egyetlen grammot sem tudunk lefarni belőle.

A CÉLNÁL

Bence felszedi
a kötelet. Összesen
170 méter statikus
kötéllel készültünk

is minimális adagokkal jöttünk: liofilizált (fagyasztva szárított) ételek, többféle zab-pehelykeverék, energiaszeletek és szárított magok, gyümölcsök.

Összesen 5 napnyi menetelés után az Alpok nagy csúcsainak magasságában, 4600 m-en verünk tábort. Azonnal fel akarjuk vinni a felszerelés egy részét a következő táborhelyig, de egy megáradt, gyors folyású hegyi patak utunkat állja. Combig elmerülve lehetne próbálkozni a sodródó sziklák között, de nem vállaljuk a kockázatos átkelést. Újabb csúszás, ám felesleges rizikót nem vállalhatunk. Másnap reggelre az éjszakai fagy miatt megnyugszik a patak, és sokkal könnyebben át tudunk jutni majd fel, a majdnem 5000 méteren álló alaptáborunkba! Körülöttünk hófoltok, de a sátorhelyeinket fű borítja!

Helyszínvadászat

Az egyik legkritikusabb feladatra egy napot szánunk: két csapatban keresve alkalmas helyet kell találni a highline számára. Mégpedig a következő feltételeknek megfelelően:

- jócskán 5222 méter fölött kell lennie,
- kell két alkalmas sziklatömb,
- olyan hely, amin a felszerelésünk alkalmas a mászására/ereszkedésre,
- a rögzítősziklák kerülete egyenként ne haladja meg a 25 métert, hogy legyen elég kötélünk a többszöri körbehurkoláshoz,
- megfelelő mélységnek kell lennie a sziklák között,
- minimum 20 m távolság legyen köztük,
- lehetőleg szép háttere legyen, a fényképek és a jókedvünk érdekében.

Csodával határos módon aznap két ilyen helyszínt is lelünk. Egyet 5322 méteren, a másikat pedig 5609 méteren. Hosszas tanakodás után úgy határozunk, az alacsonyabbra megyünk, hiszen ezzel is bőven megdöntjük a rekordot. Ráadásul a magasabbik kevésbé tűnik szépnek...

SZERZETESCELLÁK A SZIKLAFALON

A híres phuktali kolostoron is keresztülvezet az ősi karavánút.

Önmagában Körösi Csoma Sándor majd' 200 évvel ezelőtti lakhelyének felkeresése is bő élményanyagot adott volna, de ez most csupán a bevezető!

Hosszú hevederfeszítés

A kiszemelt sziklák 400 méterrel magasodnak táborunk fölött. Egy napra való ételt, megfelelő ruházatot, fotófelszerelést, mászóeszközöket és természetesen a highline-alkatrészeket visszük magunkkal.

A felfelé vezető „út” egy meredek völgyoldal, végig kötőrmelékkal, így a menet kényelmetlen és meglehetősen lassú. Az eddigi napsütés ezután nagyrészt eltűnik: esőt, jégdarát és havat kapunk. Ez rendkívül megnehezíti a szerelést, dermedt kézzel kell precíz, aprólékos munkát végezni. Komoly nehézséget jelent a kőzetanyag is. Egyrészt félelmetesen törmelékes, másrészt kifejezetten éles törések futnak mindenhol, ami nagyon veszélyessé teszi a kötélhasználatot.

A heveder megfeszítéséhez először legalább 3-szor körbe kell hurkolni mindkét sziklát, ügyelve, hogy egyetlen pontban se legyen túl nagy feszültség, miután megfeszül a rendszer. Egy-egy éles szikla könnyedén kidörzsölheti a mozgó kötelet. Erre előzetesen bicikligumi-belsőkkal készültünk, ami kifejezetten jó ötletnek bizo-

Az eső, jégdara és hó rendkívül megnehezíti a szerelést, dermedt kézzel kell precíz, aprólékos munkát végezni.

RÖGZÍTÉS

Dani (balra) és Bence az utolsó ellenőrzést végzik, mielőtt végleg megfeszítenék a hevedert. Az éles sziklák miatt mindent többszörösen ellenőrzünk

FESZÍTÉS

Dani (sisakban), Bence és Ábel (jobbra) egy speciális, egyedi csigás rendszerrel dolgozik a heveder megfeszítésén. A 4 napig tartó munka utolsó mozzanatai

Július 12-én délután végre elkészül a rendszer! Sokkal lazább lett, mint amit megszoktunk, és a legtöbb körülmény egészen más, így az első örömhullám után senki sem rohan azonnal a hevederre...

nyult, viszont így sem tűnik elég biztonságosnak, így a legijesztőbb pontok kipárnázására beáldozzuk két szivacsos alvómatracunkat. A nehézségek miatt végül három teljes napon át tart a hevederrögztítő munka. Július 12-én délután végre elkészül a rendszer! Sokkal lazább lett, mint amit megszoktunk, és a legtöbb körülmény egészen más, így az első örömhullám után senki sem rohan azonnal a hevederre... Ebben a sportban rendkívül sokat jelent a gyakorlás, így mindannyian érezzük, hogy nehéz menet lesz. Eleve egy teljesen új hevedert hoztunk, amit igazán élesben még sohasem használtunk. Kevert szálakból készült, így a nagy szakítószilárdság kicsiny súllyal párosul: pont feleolyan nehéz, mint a szokványos hevederek, így több mint 2 kg-ot spóroltunk, ám cserébe egy szokatlan és furcsa mozgású hevederen kell egyensúlyoznunk.

 azdasági rádió FM 94.2

CSÜTÖRTÖKÖNKÉNT 16.35-KOR
A rádióban vendégünk a témáról:
MOHAI BALÁZS
Korábbi műsoraink meghallgathatók:
www.afoldgomb.hu/radio

A világrekord elérésében Kerekes Bencét
a FJÄLLRÄVEN KEB nadrgág is segítette

A végső menet

Végül a legnagyobb tapasztalattal rendelkező Kerekes Bence nekivág. Bár minden résztvevő 100%-ig biztonságosnak ítéli a rendszert, mégis lélegzet-visszafojtva figyeljük az első próbálkozást. Hosszan koncentrálni, lassan kezd, ám aztán magabiztosan feláll, és egy-két lépés után visszaül a hevederre. Érezhető, hogy menni fog ez, de még szokni kell. Sok ilyen próbálkozás és biztosított esés következik, kint-ről is lehet hallani, hogy Bence nehezen kapkodja a levegőt.

A highline-menet során az egyik legfontosabb dolog a maximális koncentráció. Úgy tűnik, Bencét kizökkenti, hogy kapkodni kell a levegő után, hiszen az alacsony oxigénkoncentráció még az egyszerűbb tevékenységeknél is érezteti hatását, és egy ilyen megfeszített küzdelem közben már jelentősen kevesebbnek bizonyul.

Már kezdenénk aggódni, amikor hirtelen magabiztossá válnak a lépései, és hamar eljut a táv feléig, aztán végig! Ez a 32 méter összességében egy örökkévalóságnak tűnik, minden egyes lépésnél újra és újra, teljes erőbedobással a drukkolásra koncentrálnunk. És egyszer csak az utolsó méteren lassít, visszaereszkedik a hevederre, és leül. Ebben a pillanatban Bencén az egész csapat lelkiállapota tükröződik, nevetünk és sírunk egyszerre. Lelkesek vagyunk, hiszen megdöntöttük az eddigi világrekordot, ugyanakkor végletes fáradtság lett úrrá rajtunk. Nagyon lassan tud csak kijönni, fázik és remeg a lába, de végül nyugodt, őszinte öröm jelenik meg rajta – mégiscsak hónapokig készül rá, és vele együtt nem-

SZÁRNY- PRÓBÁLGATÁS

Bence teszteli a hevedert, miközben a magasságmérő 5322 métert mutat: ha sikerül átmenni, világrekord lesz!

A highline-menet során az egyik legfontosabb dolog a maximális koncentráció. Úgy tűnik, Bencét kizökkenti, hogy kapkodni kell a levegő után.

ÖSSZPONTOSÍTVA

Bence magabiztos lépései a világ legmagasabban kifejlesztett hevederén. A felső szál maga a heveder, alatta egy statikus kötél fut a 200%-os biztonság érdekében

HIGHLINE-FELSZERELÉSHEZ SZÜKSÉGES ESZKÖZÖK

8 db **acélkarabiner**
2 db **csiga** a feszítéshez
170 m **statikus kötél**
10 db **alukarabiner**
65 m **heveder**
4 db **maillon** (csavarzáras karabiner)
12 db **kötélszív**
4 db **beülő**
varrott hevederek
acélkarika
4 m **leash** (dinamikus kötél a biztosításhoz)
2 db **linelocker** (biztosító szem)
linegrip (kötélfeszítő szerkezet)
apróságok: biztosító és ereszkedő eszközök, szigetelőszalag, kés, gumibelső, stb.
Összesen: 16,5 kg

csak a csapatunk, hanem sok barátunk (összesen vagy kéttucat ember összefogása tette mindezt lehetővé).

Én is kimerészkedem a hevederre. Nem sikerül rajta végigmennem, épp csak próbálgatom, mivel az első pillanatban érzem, hogy mentálisan képtelen lennék most megfelelni a feladatnak. Még sincs bennem csalódottság, csodálom Bence teljesítményét, gyönyörködöm a tájban, és ott, fent, a legalkalmasabb helyen átgondolom az egész utat.

Emberpróbáló napok vannak mögöttünk, többször éreztük, hogy eljutottunk teljesítőképessünk határára. Négy, egymást követő nap másztunk fel 5322 méteres magasságba, és dolgoztunk napnyugtáig, de megcsináltuk! Aztán meglepően gyorsan leszerelünk mindent, így még világosban el tudjuk kezdeni az ereszkedést. Másnap visszaindulunk Zanglába, jó tempóban haladva 3 nap alatt érkezünk meg. A Csoma Szobája Alapítvány önkéntesei és a helyiek lelkesen fogadnak: korábban egy hírvivőtől úgy hallották, hogy csapatunk felúton járva sok akadállyal küzd, és kevés esély van a sikerre, ezért is különösen nagy az öröm. ☺